

Tarinoita sairaalapapin työn arjesta

Koulussa on käytävä – sairaalassakin

Sairaalakoulun opettajat hoitavat pienten ja nuorten perusopetuksen. Rippikoulu käydään sairaalapapin kanssa. On aina yhtä koskettavaa nähdä, miten tärkeä asia rippikoulun käyminen on 15-vuotiaalle nuorelle vakavan sairaudenkin keskellä. Ajattelen, että se kytkee nuoren ihmisen joltakin hauraalta osin osaksi sitä normaalia nuoren elämää, jonka ei kuuluisi olla rajattuna potilashuoneeseen viikko toisensa perään, kuukausi toisensa perään. Rippikoulua käydään nuoren jaksamisen mukaisesti, joskus sen kesto saattaa ulottua useammankin vuoden ajalle. Nuoresta ja hänen perheestään tulee ajan kuluessa kuin omaisia. Ja siksi, kun näitä nuoria konfirmaation jälkeen haudan lepoon siunaa, on kuin läheisiään saattelisi.

Auttaako Jumala?

Potilas ei pysty antamaan tekemäänsä tekoa itselleen anteeksi. Tästä on tärkeä puhua papin kanssa. Elämä ei ole enää sama, kuin ennen. Juttelemme ja olemme välillä hiljaa. Auttaako Jumala? Auttavatko lääkkeet?

Vauvaperheen rinnallakulkijana

Muistan, kun tapasin sen pienen keskosen, n. 24-viikkoisen vauvan, ensimmäisen kerran. Ja hänen ihastuttavat vanhempansa, jotka olivat huolesta suunniltaan. Ennenaikainen synnytys oli käynnistynyt yllättäen. Tämä pienokainen oli tehohoidossa kuukausia. Matkan varrella oli välillä kehitystä parempaan, välillä huonompaan suuntaan. Välillä tilanne näytti hyvin huonolta. Vauvalle tehtiin useita toimenpiteitä.

Tapasin vanhempia lapsen koko sairaala-ajan. Heidän vointinsa vaihteli vauvan voinnin mukaan. Heillä oli huoli siitä, jäisikö vauvalle neurologisia vaurioita. He eivät voineet kuin mennä päivä kerrallaan jännittäen, mitä kukin päivä tuo tullessaan. Vauvan vointi alkoi kuitenkin mennä pikkuhiljaa parempaan suuntaan.

Tämä vauva pääsi jatkohoitoon osastolle ja lopulta kotiin. Vanhemmat ottivat minuun yhteyttä, kun vauva oli jo isompi. He toivoivat, että tulisin kastamaan heidän lapsensa. En ollut nähnyt perhettä useaan kuukauteen. Lapsi oli kehittynyt normaalisti ja leikki siellä iloisena ja hyväntuulisena. Vanhemmat olivat kiitollisia saamastaan tuesta sairaalassa. Vietimme kauniin kastejuhlan.

Musiikki tavoittaa

Alma* on aamulla juuri pestynä ja puhtaat päivävaatteet päällä pyörätuoliin nostettuna omassa huoneessaan. Huoneen neljästä muusta asukkaasta erästä pestään ja muut odottavat vuoteessa vuoroaan. Kuljen ohi huoneen ja näen hätäntyneen ja levottoman Alman pälyilevän eksyneen näköisenä ympärilleen. Tiedän, ettei hän muista juuri mitään mistään ja sanatkin ovat jo kadonneet. Tiedän hänen olevan musiikki-ihmisiä ja kirkonpenkitkin tutut. Moikkaan hoitajia ja menen Alman

luokse. Kyykkyy. Käsistä hellästi kiinni ja katselen ja odotan, että Alman katse hakeutuisi silmiini. Alan hyräillä tuttua virttä, heilutan hiljaa käsiämme yhdessä, hyräilen ja heilutan. Jossain vaiheessa sanatkin tulevat mukaan. Alma katsoo silmiin hymyilee, alkaa äännellen ilman sanoja laulaa tuttua virttä. Lauletaan ollaan hetki yhdessä, ja kun lähden, Alman silmät katselevat jonnekin mitä en näe, mutta kädet viittoilevat kuin kapellimestari virren rytmiä ja huulet liikkuvat hymyillen.

*nimi muutettu

Kiitos omaiselta kahvion musiikkihetkistä

”Kiitos, kun järjestätte (sairaalan kahvioon) musiikkihetkiä ja yhteislaulua. En aina pääse sinne äitini kanssa, mutta jo käytävän seinällä olevan mainoksen näkeminen piristää minua, se on viesti siitä, että on muutakin kuin sairautta.”